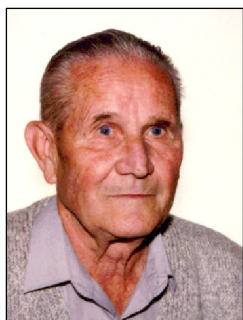

Vzpomínka na pana Miloslava Gebauera

(*28. 3. 1914, †6. 11. 2006)

Náš tatínek, dědeček a pradědeček se narodil manželům Karlovi a Antonii Gebauerovým dne 28. 3. 1914 v Lesních Albrechticích (ve farnosti Březová), jako v pořadí již třetí syn. Spolu se svými staršími sourozenci Karlem, Zdeňkem a mladšími Břetislavem a Věrou vyrůstal v rodině řídicího učitele – správce školy. Po ukončení docházky v obecné škole absolvoval měšťanskou školu. Po jejím ukončení v roce 1930 studoval na Státní vyšší hospodářské škole v Opavě. Studium zakončil dne 26. června 1934 maturitou.

K výkonu dvouleté vojenské služby narukoval 16. 7. 1934 do Pardubic, kde sloužil u dragounů. Základní vojenskou službu ukončil 15. 7. 1936 jako podporučík presenční služby. Od 10. 8. 1936 do 18. 11. 1936 absolvoval dobrovolně pozorovatelský kurs u letectva na Slovensku v Bratislavě.

Od 10. 7. 1937 do 30. 9. 1937 pracoval jako hospodářský adjunkt na velkostatku v Uherčicích. Od 1. 10. 1937 do 30. 4. 1938 pracoval v družstevním hospodářském lihovaru v Milostovicích u Opavy a poté jako úředník důchodkové kontroly v Bílovci. Při vyhlášení mobilizace v roce 1939 narukoval jako voják na obranu západních hranic. Po obsazení Sudet Němci se musel i s rodiči vystěhovat ze Štítiny, kde do té doby s rodiči bydlel, na Moravu. Rodiče se dvěma mladšími sourozenci Břetislavem a Věrou zůstali po dobu války v Bystřici pod Hostýnem a on nastoupil jako úředník důchodkové kontroly v Rájci nad Svitavou a následně na celním úřadě v Blansku. Po zrušení celního úřadu pracoval od 8. 11. 1944 do 7. 5. 1945 při totálním nasazení u firmy Josef Stloukal v pískových dolech u Blanska. V době války byl 3x nezaměstnaný.

Již od mládí byl aktivním sportovcem a tak po příchodu do Blanska hrál za místní sportovní klub aktivně hokej. Jeho spoluhráčem byl Zdeněk Okáč, který jej později seznámil s budoucí manželkou Martou rozenou Novákovou. V roce 1941 se s ní oženil a bydleli spolu v Brně. V roce 1943 se jim narodil syn Miloslav. Po skončení druhé světové války a odsunu Němců ze Sudet nastoupil jako referent důchodkové kontroly do Karviné.

Tam se přestěhoval v roce 1945 s manželkou a její matkou Annou. Matka manželky v roce 1944 ovdověla a bydlela s dcerou a zetěm až do své smrti ve společné domácnosti. V roce 1947 se manželům narodil druhý syn Pavel. Miloslav po válce pracoval ve funkci referenta důchodkové kontroly až do 31. 1. 1949, kdy došlo ke zrušení finančních správ. Od 1. 2. 1949 do 10. 4. 1953 pracoval jako skladník ve velkoskladu tabákových výrobků v Karviné a později v Orlové. Od 11. 4. 1953 nastoupil do práce na obvodním ředitelství OKD v Karviné, kde pracoval jako účetní ve výrobní účtárně. V rámci reorganizace správy OKD přešel dne 3. 11. 1956 na Důl Čs. Armáda na investiční odbor, kde pracoval jako referent plánu, OIV a geologického průzkumu. Tuto funkci vykonával až do 1. 4. 1974, kdy odešel do zasloužilého starobního důchodu.

Jeho velikou láskou a celoživotní zálibou byl sport. V padesátých letech hráli i s manželkou aktivně tenis za Baník Čs. Armáda. Sám hrál aktivně hokej za Baník Čs. Armáda. Svoji činnost v oddílu hokeje neukončil, ale od roku 1957, kdy byl v Karviné – Fryštátě postaven první otevřený zimní stadion, se stal trenérem hokejového družstva žáků. Této činnosti se věnoval až do roku 1975. Sportu, a hokeji především, však zůstal věrný jako divák ještě velmi dlouho. Po skončení aktivní sportovní činnosti vykonával funkci pokladníka oddílu ledního hokeje Baníku Čs. Armáda, a to až do roku 1985. S činností ve funkci pokladníka oddílu ledního hokeje sice skončil, ale i nadále chodil na hokej jako divák. S manželkou si užívali zasloužený důchod, věnovali se práci na malé zahrádce, kterou měli u domu, a chodili na procházky. Pokud synové potřebovali manuální pomoc tak jim ji, pokud mohl, nikdy neodepřel.

Od doby, kdy nastoupil do práce na Důl Čs. Armáda až do odchodu do důchodu vykonával dobrovolnou funkci pokladníka ROH v ZV č. 4. Jeho další obrovskou celoživotní láskou se staly hory. V roce 1946 na první poválečné dovolené poprvé s manželkou strávili dovolenou ve Vysokých Tatrách a ty jim oběma učarovaly. Kdykoli se jim potom naskytla možnost, tak se na dovolenou do Vysokých Tater vraceli.

Od roku 1954 do roku 1964 trávil každý rok v létě dovolenou s manželkou, dětmi a tchýní ve Vysokých Tatrách. Dokonce si tam společně prověřovali i kvality budoucích snach.

Náš dědeček byl pracovitý, hodný člověk, pro nějž byl smyslem života sport, práce a rodina, kterou se snažil, jak jen mohl, finančně zabezpečovat – a to i prací na brigádách po řádné pracovní době. Jeho největší celoživotní láskou jak jsem již řekl byl sport.

Poslední léta svého života prožil v kruhu rodinném a také se příležitostně setkával se svými ještě žijícími kamarády – důchodci.

Závěrem jen tuto doušku:

Odešel nám dobrý člověk, každý ho měl rád,
odešel nám v nenávratno, teď musíme jen vzpomínat.

Poznámka: Náš dědeček měl pohřeb žehem a urna s jeho popelem je uložena na hřbitově v Karviné – Mizerově v urnovém hrobě číslo 180 ve skupině 3UH v části hřbitova Urnový háj, spolu s urnami jeho manželky Marty a tchýně paní Anny Novákové. Kdo by jste se za ním chtěli podívat, tak ho tam najdete.